

**การวิเคราะห์ต้นทุนและกำไรจากการผลิตผ้าฝ้ายทอมือ กรณีศึกษา บ้านเหล่าใหญ่
ตำบลเหล่าใหญ่ อำเภอกุฉินารายณ์ จังหวัดกาฬสินธุ์**

Cost and Profit Analysis of Hand Woven Cotton Production : A Case Study

Ban Lao Yai, Lao Yai Subdistrict, Kuchinarai District, Kalasin Province

ผศ.กุนทีรา อาษาศรี¹, กรรณิการ์ ไชยียงค์² และ กุลนิตา พ่อสีชา³

Asst. Prof. Kunteera Arsari, Kannika Chaiyayong and Kunnida Phosicha

Received	Reviewed	Revised	Accepted
26/08/2019	01/09/2019	20/10/2019	11/11/2019

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ ดังนี้ เพื่อวิเคราะห์ต้นทุนและกำไรจากการผลิตผ้าฝ้ายทอมือ ที่มีผลต่อประสิทธิภาพการตัดสินใจ กรณีศึกษากลุ่มผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือ บ้านเหล่าใหญ่ ตำบลเหล่าใหญ่ อำเภอกุฉินารายณ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ โดยประชากรกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ (1) กลุ่มสตรีผลิตผ้าฝ้ายทอมือ หมู่ที่ 1 (2) กลุ่มสตรีทอผ้าพื้นเมือง หมู่ที่ 7 (3) กลุ่มทอผ้าพื้นเมืองแปรรูปหมู่ที่ 8 บ้านเหล่าใหญ่ ตำบลเหล่าใหญ่ อำเภอกุฉินารายณ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสำรวจ โดยใช้หลักการวิเคราะห์ข้อมูลตามหลักการบัญชีที่รับรองโดยทั่วไปและหลักการบัญชีบริหาร ในการวิเคราะห์ข้อมูล ต้นทุนและกำไร จากการวิเคราะห์ต้นทุนและกำไร พบว่า มีต้นทุนในการผลิตผ้าฝ้ายทอมือ ดังนี้ กลุ่มสตรีผลิตผ้าฝ้ายทอมือ มียอดขาย 1,576,900 บาท ต้นทุนการผลิต 734,850 บาท กำไรขั้นต้น 842,050 บาท ค่าใช้จ่ายในการขายและบริหาร 31,243 บาท กำไรสุทธิ 810,807 บาท อัตรากำไรสุทธิ 51.00% กลุ่มสตรี

¹ อาจารย์ประจำสาขาวิชาการบัญชี คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม Email : kunteera135@gmail.com

Accounting program, Faculty of Management Science, Maha Sarakham Rajabhat University

² นักศึกษาสาขาวิชาการบัญชี คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม Email : 593140200303@rmu.ac.th

Students of Accounting program, Faculty of Management Science, Maha Sarakham Rajabhat University

³ นักศึกษาสาขาวิชาการบัญชี คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม Email : 593140200306@rmu.ac.th

Students of Accounting program, Faculty of Management Science, Maha Sarakham Rajabhat University

ทอผ้าพื้นเมือง มียอดขาย 1,404,000 บาท ต้นทุนการผลิต 818,054 บาท กำไรขั้นต้น 585,946 ค่าใช้จ่ายในการขายและบริหาร 48,200 บาท กำไรสุทธิ 537,746 บาท อัตรากำไรสุทธิ 38.30% กลุ่มสตรีทอผ้าพื้นเมือง มียอดขาย 611,950 บาท ต้นทุนการผลิต 523,879 บาท กำไรขั้นต้น 88,071 ค่าใช้จ่ายในการขายและบริหาร 29,700 บาท กำไรสุทธิ 58,371 บาท อัตรากำไรสุทธิ 9.54%

คำสำคัญ : ต้นทุน, กำไร, ผ้าฝ้ายทอมือ

Abstract

The objective of this research is to analyze the cost and return of hand-woven cotton products that affect decision making efficiency. Case study of a group of hand-woven cotton manufacturers Big house LAO YAI Kuchinarai District Karasin Province The sample population is (1) women group producing hand-woven cotton, group 1 (2) women group, local weaving group, Moo 7 (3) local fabric weaving group, group 8, these big houses LAO YAI Kuchinarai District Karasin Province. The research instrument is a survey form based on the principles of data analysis in accordance with generally accepted accounting principles and management accounting principles. In the analysis of cost and profit data. The results 1) the women groups made of hand-woven cotton. The costs and profits from the production of hand-woven cotton are as follows : Sales 1,576,900 baht Production costs 734,850 baht Gross profit 842,050 Selling and administrative expenses 31,243 baht Net profit 810,807 baht Net profit margin 51.00% 2) The local weaving group sold 1,404,000 baht, production costs 818,054 baht, gross profit 585,946, selling and administrative expenses 48,200 baht, net profit 537,746 baht, net profit 38.30% 3) Local weaving women group sold 611,950 baht, production cost 523,879 baht, gross profit 88,071, selling and administrative expenses 29,700 baht, net profit 58,371 baht, net profit margin 9.54%

Keyword : Cost, Profit, Hand woven cotton production

บทนำ

จากผลการสำรวจเศรษฐกิจฐานราก (Grassroots Economic Sentiment Index : GSI) ดัชนีความเชื่อมั่นเศรษฐกิจฐานราก หรือ GSI ประจำเดือนเมษายน 2559 โดยดำเนินการสำรวจจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นประชาชนที่มีรายได้ไม่เกิน 1.5 หมื่นบาท ทั่วประเทศ จำนวน 1,580 ตัวอย่าง ผลที่ได้พบว่า GSI อยู่ที่ระดับ 44.9 โดยการที่ดัชนีความเชื่อมั่นเศรษฐกิจฐานรากโดยรวมยังคงเคลื่อนไหวอยู่ในระดับที่ต่ำกว่าระดับ 50 สะท้อนให้เห็นว่าประชาชน ในระดับฐานรากยังคงเห็นว่าสถานการณ์เศรษฐกิจโดยรวมยังฟื้นตัวไม่มากนัก ด้วยเหตุดังกล่าว รัฐบาลจึงกำหนดแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 เป้าหมายที่ 3 ด้านการเพิ่ม เพิ่มศักยภาพชุมชนและเศรษฐกิจฐานรากให้มีความเข้มแข็ง เพื่อให้ชุมชนพึ่งพาตนเองและได้รับส่วนแบ่งผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจมากขึ้น (Post Today. 2018 : เว็บไซต์) รัฐบาลจึงได้มีการจัดทำโครงการเกี่ยวกับสินค้า OTOP ขึ้นมาเพื่อให้แต่ละชุมชนได้ใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นมาใช้ในการพัฒนาสินค้าเพื่อที่จะสร้างความเข้มแข็งให้แก่ชุมชนให้สามารถยกระดับฐานะความเป็นอยู่ของคนในชุมชนได้ดียิ่งขึ้น จึงได้มีการผลักดันนโยบายในการพัฒนาเศรษฐกิจฐานราก ซึ่งให้ความสำคัญในการมุ่งเสริมสร้างศักยภาพสินค้าและมูลค่าเพิ่มในด้านการผลิตและบริการโดยการผลิตหรือจัดสรรทรัพยากรที่มีอยู่ในท้องถิ่นให้กลายเป็นสินค้าที่มีคุณภาพ ด้วยการต่อยอดทักษะภูมิปัญญาท้องถิ่นให้สามารถสร้างนวัตกรรมใหม่ เพื่อเกิดความแตกต่างในผลิตภัณฑ์สามารถพัฒนาสินค้าให้มีคุณภาพ มีจุดเด่นเป็นเอกลักษณ์ของตนเองสอดคล้องกับวัฒนธรรมในแต่ละท้องถิ่นในสามารถจำหน่ายทั้งตลาดภายในและตลาดต่างประเทศ

โดยหนึ่งในผลิตภัณฑ์ที่มาจากภูมิปัญญาท้องถิ่น คือ ผ้าทอมือ ที่เป็นศิลปหัตถกรรมพื้นบ้านอย่างหนึ่งที่มีความสวยงาม มีความเป็นเอกลักษณ์ของของชาติที่แฝงในผืนผ้าแสดงถึงความอดุสาหะ ขยัน อดทน ฝีมืออันประณีตของผู้ทอและยังแสดงถึงศิลปะภูมิปัญญาของชุมชน เพราะการทอผ้าเป็นงานศิลปหัตถกรรมพื้นบ้านที่มีอยู่ทั่วทุกภาคของประเทศไทย เป็นภูมิปัญญาที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่สืบทอดกันมาจากอดีตถึงปัจจุบัน

ซึ่งผ้าทอมือของบ้านเหล่าใหญ่ ตำบลเหล่าใหญ่ อำเภอกุฉินารายณ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ เป็นงานหัตถกรรมพื้นบ้านที่ถ่ายทอดมาจากบรรพบุรุษของชนเผ่าภูไทต่อมาในปี พ.ศ. 2540 ได้รวมตัวกันตั้งกลุ่มทอผ้าพื้นเมืองขึ้น โดยการสนับสนุนของสำนักงานพัฒนาชุมชนอำเภอกุฉินารายณ์ เพื่อจะสร้างรายได้ให้กับชุมชนซึ่งกลุ่มในชุมชนนี้มีกรรมวิธีทอผ้าที่เป็นแบบเดียวกัน คือ ผ้าฝ้ายทอมือ ซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์สินค้า OTOP จากหลายรายการประเภทผ้า และเครื่องแต่งกาย สินค้าที่เป็นผลิตภัณฑ์ผ้าทอ

มือของชุมชน บ้านเหล่าใหญ่ ตำบลเหล่าใหญ่ อำเภอกุฉินารายณ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ มีชื่อเสียง เป็นที่รู้จัก และเป็นที่ยอมรับ สามารถสร้างงานและสร้างรายได้ให้กับชุมชนในตำบล ไม่ว่าจะเป็น เสื้อกุไทปักมือ หรือ เสื้อเย็บจักปักมือ และกระเป๋า ผลิตภัณฑ์เหล่านี้

มีการรวมกลุ่มกันก่อตั้งกลุ่มผู้ผลิตผ้าทอมือ จำนวน 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มผู้ผลิตผ้าทอมือบ้านเหล่าใหญ่ หมู่ที่ 1 กลุ่มผู้ผลิตผ้าทอมือบ้านเหล่าใหญ่ หมู่ที่ 7 และกลุ่มผลิตภัณฑ์ผ้าทอมือ หมู่ที่ 8 ซึ่งแต่ละกลุ่มได้ดำเนินกิจกรรมและพัฒนาอย่างต่อเนื่องจนเป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลาย จนผลิตภัณฑ์ของแต่ละกลุ่มได้รับการส่งเสริมให้เป็นผลิตภัณฑ์สินค้า OTOP สมาชิกมีการผลิตผ้าทอมือและแปรรูปผลิตภัณฑ์จากผ้าทอมือหลากหลายรูปแบบซึ่งเป็นการประกอบอาชีพหลักและอาชีพเสริมรายได้ สร้างความมั่นคงให้กับครอบครัวและชุมชน อย่างไรก็ตามการดำเนินของกลุ่มจะยั่งยืนและประสบความสำเร็จได้นั้น สมาชิกต้องมีความรู้ความสามารถ ด้านการตลาด ด้านการผลิต ด้านการลงทุนผลตอบแทน (ThaiTambon.com. 2018 : เว็บไซต์)

ถึงแม้ว่าผ้าทอมือจะเป็นสินค้าที่ทำรายได้ให้กับสมาชิกในกลุ่ม แต่อย่างไรก็ตาม การผลิตผ้าทอมือ ก็ยังเป็นปัญหาอุปสรรคที่สำคัญหลายประการ เช่น ต้นทุนการผลิตสูง สมาชิกขาดความรู้ในเรื่องต้นทุน ทำให้ไม่สามารถวางแผนควบคุมต้นทุนการผลิต เพื่อลดต้นทุนการผลิตให้ต่ำลง สังเกตได้จากราคาจำหน่ายผ้าจะมีราคาต่อข้างสูง สาเหตุมาจากมีต้นทุนการผลิตสูงนั่นเอง ดังนั้นหากผู้ผลิตเข้าใจในกระบวนการวิเคราะห์ต้นทุน และนำข้อมูลต้นทุนมาสู่การวางแผนการใช้ทรัพยากร และวางแผนการผลิตให้คุ้มทุน จะสามารถทำให้ราคาจำหน่ายลดลงได้ หากสามารถบริหารจัดการต้นทุนให้ลดลง ต้นทุนเป็นตัวเลขที่จะแสดงถึงราคาผลิตภัณฑ์ จึงเป็นเงื่อนไขสำคัญอย่างหนึ่งที่ทีมสมาชิกในกลุ่มจะต้องดำเนินการคิดต้นทุน โดยต้องคำนวณให้ถูกต้องมากที่สุด เพื่อประโยชน์ในการตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ เช่น การควบคุมต้นทุน การกำหนดราคาขาย เป็นต้น ดังนั้นหากกลุ่มผู้ผลิตผ้าทอมือหันมาให้ความสำคัญในการบริหารการผลิตด้านต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นในกลุ่มโดยเฉพาะอย่างยิ่งการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตโดยใช้ทรัพยากรลดลงแต่สามารถเพิ่มมูลค่าสินค้าได้มากขึ้น โดยวิเคราะห์ต้นทุนผลตอบแทนที่เกิดขึ้นอย่างถูกต้องจะทำให้สมาชิกได้รับข้อมูลที่ดียิ่งขึ้น รวมทั้งนำข้อมูลต้นทุนไปใช้ในการตัดสินใจได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Kunteera Arsasri. 2018) และพัฒนาและปรับปรุงขั้นตอนกระบวนการผลิตต่าง ๆ ได้อย่างต่อเนื่อง ทำให้สามารถลดต้นทุนเพิ่มกำไรของกลุ่มต่อไป

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษา การวิเคราะห์ต้นทุนและกำไรของผ้าฝ้ายทอมือ บ้านเหล่าใหญ่ ตำบลเหล่าใหญ่ อำเภอกุฉินารายณ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ เพื่อเป็นแนวทางที่จะสนับสนุนและส่งเสริมอาชีพการทอ

ผ้าให้ดีขึ้นและเป็นข้อมูลในการตั้งราคาสินค้า ให้สามารถสร้างความได้เปรียบ และเพิ่มศักยภาพการแข่งขันการผลิตผ้าฝ้ายทอมือให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น นอกจากนี้แล้วยังสามารถนำข้อมูลไปปรับปรุงพัฒนาและรักษาผลิตภัณฑ์ผ้าฝ้ายทอมือ ซึ่งเป็นสินค้าหัตถกรรมพื้นที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวตามแบบและลวดลายที่สืบต่อกันมาช้านานให้ดำรงอยู่สืบต่อไป

วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

1. เพื่อศึกษาข้อมูลต้นทุน ในการผลิตผ้าฝ้ายทอมือ บ้านเหล่าใหญ่ ตำบลเหล่าใหญ่ อำเภอกุฉินารายณ์ จังหวัดกาฬสินธุ์
2. เพื่อศึกษากำไร จากการผลิตผ้าฝ้ายทอมือ บ้านเหล่าใหญ่ ตำบลเหล่าใหญ่ อำเภอกุฉินารายณ์ จังหวัดกาฬสินธุ์

การทบทวนวรรณกรรม

1. ข้อมูลเกี่ยวกับผ้าฝ้ายทอมือ

1.1 ประวัติความเป็นมา

ผ้าฝ้ายทอมือเป็นผลิตภัณฑ์หัตถกรรมไทยที่บ่งบอกถึงความรุ่งเรืองของวัฒนธรรมประจำชาติและความคิดสร้างสรรค์ของคนในชาติในการรู้จักทำเครื่องนุ่งห่มและผลิตภัณฑ์ใช้สอยในชีวิตประจำวันของคนไทย คนไทยรู้จักการทอผ้ามาตั้งแต่สมัย ก่อนประวัติศาสตร์สังคมในชนบทถือว่างานทอผ้าเป็นหน้าที่ของผู้หญิงทำกันในครัวเรือนยามว่างจาก การทำไร่ทำนา การทอผ้าจึงมีทั่วไปทุกภาคของประเทศไทยในอดีต ผู้คนได้รู้จักนำเส้นใยธรรมชาติต่าง ๆ มาถักทอเป็นผืนผ้าไว้สำหรับสวมใส่ ซึ่งเป็นผืนผ้าที่มีความเรียบง่าย แต่คงทนถาวรมากด้วยคุณภาพและคุณค่าของตัวเส้นใยธรรมชาติเอง และมีสอดคล้องกับสภาพท้องถิ่นชุมชนจนกลายเป็นขนบธรรมเนียมวัฒนธรรมประเพณี และเอกลักษณ์ของแต่ละชุมชน ต่อมาวิวัฒนาการและเทคโนโลยีเจริญเติบโตขึ้นอย่างไม่หยุดยั้ง โดยเฉพาะวิวัฒนาการสิ่งทอ ด้วยเหตุนี้เองจึงทำให้มีการผลิตผืนผ้าขึ้นจากใยสังเคราะห์ยังส่งผลให้ผู้คนสามารถหาใช้ได้ง่าย ประกอบกับวัฒนธรรมจากการแต่งกายและยังเป็นการรับวัฒนธรรมจากตะวันตกมากขึ้น จนทำให้ผ้าฝ้ายทอมือที่เคยเป็นเอกลักษณ์ของชุมชนได้สูญหายไปสู่ปัจจุบัน แม้เทคโนโลยีจะก้าวหน้าไปมากเท่าก็ตาม กระแสแห่งวัฒนธรรมการแต่งกายในขณะนี้ได้หันคือสู่ธรรมชาติ โดยเฉพาะวัฒนธรรมสิ่งทอมือได้ก้าวสู่กระแสนิยมแห่งโลกอันเนื่องมาจากความวิถีตรงดงามในเส้นใยธรรมชาติที่ถูกถักทอขึ้นเป็นผืนผ้า

เมื่อนำมาประดับสวมใส่ตัดเครื่องแต่งกาย หรือนำมาตกแต่งเครื่องตกแต่งต่าง ๆ จึงดูวิจิตรที่งดงาม
ตระการตา ทำให้คนไทยหันมานิยมแต่งกายด้วยผ้าฝ้ายทอมือฝีมือของคนในชุมชนที่มีความเป็น
เอกลักษณ์ของชุมชนตนเองมากขึ้น

1.2 วัสดุอุปกรณ์และกระบวนการผลิตผ้าฝ้ายทอมือ

1) ฝ้าย อาจปลูกขึ้นเอง หรือจะซื้อสำเร็จรูป ซึ่งมีทั้งฝ้ายที่ย้อมสีสำเร็จและฝ้ายที่ต้อง
นำมาย้อมสีเอง

2) กี่ทอผ้า ปัจจุบันมี 2 ขนาด คือ กี่ขนาดใหญ่ใช้ทอผ้าที่มีความกว้างมาก เวลาทอต้อง
ใช้คน 2 คน ช่วยกันพุ่งกระสวยไปมา ส่วนกี่ขนาดที่รองเป็นกี่ขนาดเล็กซึ่งใช้แรงงานของคนทอเพียงคน
เดียว

3) ฟืม ทำจากต้นไม้ยาวพอสมควรตามขนาดของกี่ มีด้ามสำหรับจับเพื่อใช้ดึงให้ฟืมดัน
ฝ้ายเส้นพุ่งให้ติดกันแน่นเป็นผืน

4) ไม้เหยียบทำจากไม้ไผ่หรือไม้สัก ขนาดกว้างประมาณ 2-3 นิ้ว ความยาวประมาณ 2-
3 ฟุต สำหรับให้ผู้ทอเหยียบในขณะที่ทอเพื่อสลับเส้นฝ้าย ไม้เหยียบนี้จะอยู่ด้านล่างของกี่ เมื่อเหยียบไม้
แล้วจะช่วยยกเส้นฝ้ายขึ้นลงเป็นลายขัดกัน จำนวนของไม้เหยียบจะขึ้นอยู่กับจำนวนเขาฟืมที่กำหนด
ลวดลายที่จะทอ

5) กระสวย เป็นอุปกรณ์ลักษณะยาวรี ปลายของกระสวยทั้งสองข้างอาจมนหรือแหลม
ตามลักษณะการใช้งาน ถ้าห้วนมน เอาไว้ใช้สำหรับกี่ยกระตุก ส่วนหัวแหลมไว้สำหรับพุ่งด้วยมือ ในขณะที่
ทอ ผู้ทอจะพุ่งกระสวยไปมา เพื่อให้เส้นฝ้ายที่พุ่งไป มา ไปขัดกับฝ้ายที่เป็นเส้นยืน

6) หลอดไม้ใช้สำหรับพันฝ้ายเส้นพุ่ง ในขณะที่ใช้งานจะนำไปเสียบกับกระสวย หลอดไม้
ทำจากปล้องไม้ไผ่ ซึ่งมีความหนาและทนกว่าไม้ไผ่ทั่วไป มีรูทะลุหลอดปล้องสำหรับเสียบเหล็กเพื่อยึด
กับกระสวย

7) กงกัก เป็นอุปกรณ์สำหรับคลี่เส้นฝ้ายเพื่อให้ง่ายต่อการทำมาปั่นใส่กระบอก

8) กระบอก โคร่งไม้เป็นอุปกรณ์สำหรับใช้พันฝ้าย

9) บันไดลิงบันไดลิงในอดีตมีลักษณะเป็นเกาวัลย์ ที่มีลักษณะโค้งงอเหมือนบันได
ปัจจุบันบันไดลิงหายาก จึงเปลี่ยนมาใช้ไม้ดอกตะปูห่างกันประมาณ 3 นิ้ว โดยตัดตะปูให้โค้งงอ สำหรับ
เกี่ยวเส้นฝ้ายไว้และยังคงใช้ชื่อเรียกดังเช่นในอดีต

10) เพื่อขอ มีลักษณะเป็นโครงสร้างที่เปลี่ยนผืนผ้า อาจทำจากไม้หรือเหล็กก็ได้ โดยปลายทั้งสองข้างตามแนวนอนมีด้ามเล็ก ๆ ยึดติดอยู่เป็นระยะ เป็นอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียงด้ายเส้นยืนตามความยาวที่ต้องการทอผ้า

11) เขี้ยวหมาหรือฟันปลา ทำจากไม้จริง ส่วนใหญ่เป็นไม้สัก เลื่อยเป็นซี่ ๆ คล้ายฟันของเลื่อย ใช้สำหรับแยกฝ้ายเส้นยืนไม่ให้พันกันและง่ายต่อการคลี่ฝ้ายออกเป็นผืน

12) ไม้หาบเขาและไม้หาบพิม ทำจากไม้ไผ่หรือไม้สักขนาดใหญ่ พาดขวางอยู่บนคานของกี่ในแนวเดียวกับเขาและพิม โดยใช้เชือกผูกโยงกับเขาและพิมเพื่อยึดก้ก็ให้มีความแข็งแรง เนื่องจากการทอใช้แรงในการดึงเขาขึ้นลงและดึงหรือตอกพิมเข้าออกในแนวนอน ในอดีตหลังจากการทอผ้าแล้วเสร็จในแต่ละวัน เจ้าของผลงานต้องนำผ้าที่อยู่ระหว่างการทอพร้อมอุปกรณ์การทอจากก้ทอผ้าทั้งชุดขึ้นไปเก็บบนเรือน เพื่อป้องกันการสูญหายจากการขโมยผ้า โดยใช้วิธีถอดอุปกรณ์การทอทั้งหมดจากก้ทอผ้า รวมกันไว้เป็นชุด หาบไว้บนไหล่แล้วเดินเข้าเรือน จึงเป็นชื่อเรียกของไม้หาบเขาหาบพิม

13) มะล้อย เป็นอุปกรณ์ที่ใช้สำหรับกระตุกและดันกระสวยให้พุ่งไปมา ซึ่งประกอบด้วยไม้โยกขึ้นลง ซึ่งติดอยู่กับคานที่พาดขวางบนก้ ไม้โยกมีการถ่วง ๒ ข้าง มีแกนของไหมล้อยซึ่งใช้เป็นก้จับสำหรับกระตุกไม้โยกขึ้นลง โดยผู้อยู่ข้างที่ผู้ทอมีความถนัด

14) หัวนกเดิมใช้ไม้เพราะเหล็กหายาก ปัจจุบันใช้รอกซึ่งหาได้ง่าย มีความทนทาน แต่ล่ก็จะใช้หัวนก 2 อัน ผูกไว้โยงกับด้านซ้ายขวาของเขาพิมทั้งสองอัน และคล้องกับไม้หาบพิมด้านบน มีความสัมพันธ์กับไม้เหยียบ คือ เมื่อเหยียบไม้เพื่อลดเขาพิมอันหนึ่งลง เชือกที่คล้องผ่านรอกหรือหัวนกจะดึงลงพร้อมกับการยกเขาพิมอีกอันหนึ่งขึ้น เพื่อให้เกิดช่องว่างระหว่างด้ายเส้นพุ่งที่สลับกันสำหรับพุ่งกระสวยผ่านเข้าไปได้

15) ไม้สะป่าน สำหรับพันเนื้อผ้าที่ทอเสร็จแล้ว

16) เพียนปั่นด้าย เพียนปั่นด้ายเข้าหลอดหรือกงปั่นหลอดด้าย ปัจจุบันทำจากซีและวงล้อรถจักรยาน ใช้สำหรับกรอเส้นฝ้ายที่เป็นเส้นพุ่งใส่หลอดไม้ไผ่ที่จะนำไปใส่ในกระสวย

1.3 ขั้นตอนการทอผ้าฝ้าย

1) นำฝ้ายเป็นใจมาคลี่ออกใส่กงกวัก เพื่อนำไปพันใส่บ่าหลุกกวักฝ้าย แล้วนำมาเข็นหรือปั่นใส่กระบอกรหรือหลอดไม้ขนาดใหญ่ การปั่นฝ้ายใส่กระบอกร ถ้าต้องการเส้นฝ้ายที่มีเส้นใหญ่ อาจจะทำครั้งละ 2-3 ใจ

2) นำกระบอกที่มีเส้นฝ้ายพันอยู่ไปเรียงตามลำดับสีของเส้นฝ้ายเส้นยืนตามลวดลายที่จะทอ โดยนำมาเรียงครั้งละประมาณ 40 กระบอก จะได้เส้นฝ้ายยืนครั้งละ 40 เส้น แล้วนำแต่ละเส้นไปคล้องกับบันไดลิง เพื่อไม่ให้เส้นฝ้ายพันกันและชื้นเพื่อขอต่อไป

3) นำฝ้ายเส้นพุ่งจากบันไดลิงมาขึ้นเพื่อขอ ซึ่งเพื่อขอจะทำหน้าที่สำหรับเรียงฝ้ายเส้นยืนตามความยาวที่ต้องการ และทำการสลัเส้นยืนสำหรับใช้กับตะกอลเส้นขึ้นเส้นลงด้านล่างของเพื่อขอเมื่อสิ้นสุด การเรียงเส้นฝ้ายจะนำแต่ละเส้นมาม้วนเพื่อให้เกิดลักษณะของการสลัเส้น สำหรับการทอ ยกเป็นเส้นขึ้นเส้นลงที่ด้านล่างขาวของเพื่อขอ

4) นำกลุ่มฝ้ายเส้นยืนจากเพื่อขอมาขึ้นก็ แล้วคลี่ฝ้ายเส้นยืนตามที่ได้กำหนดไว้ โดยใช้เขี้ยวหมาหรือฟันปลาเป็นตัวช่วยในการสางเส้นฝ้ายแต่ละกลุ่มเส้นออกจากกัน เส้นด้ายในการทอลายหนึ่ง เพื่อแยกเส้นด้ายในการนำไปสับฝ้ายกับเข่าพืม

5) หากทอลายเดิมที่เคยทอมา ก็จะนำฝ้ายเส้นยืนใหม่มาต่อกับเศษผ้าฝ้าย หรือเชิงชายที่ตัดมาจากการทอครั้งก่อนที่เรียกว่าเครือ เมื่อทอผ้าเสร็จแล้ว ช่างทอจะตัดผ้าที่ทอแล้วออกจากที่ โดยคงเหลือเศษผ้าฝ้ายหรือเชิงชายจากการทอให้ติดอยู่กับตะกอลและพืม เพื่อเป็นต้นแบบของลาย หากจะมีการทอลายนั้นในครั้งต่อไป เพื่อให้การสับต่อลายทำได้ง่ายขึ้น เพราะถ้าไม่เก็บไว้ การเริ่มต้นขึ้นลายใหม่จะมีความยากลำบากมาก ดังนั้นช่างทอจึงต้องเก็บลายไว้ทุกเครือ เนื่องจากเส้นยืนมีความยาวมาก ก่อนทอหรือเมื่อทอไปได้สักกระยะหนึ่ง เส้นยืนอาจจะพันกันได้ ดังนั้นจึงต้องคอยคลี่จัดเส้นยืนออกไม่ให้พันกัน

6) หลังจากการสับลายแล้ว สามารถเริ่มกระบวนการทอได้ โดยการเหยียบไม้เหยียบเพื่อยกเข่าพืมขึ้นลง แล้วพุ่งกระสวยสอดเข้าไปในช่องว่างระหว่างเส้นยืน ให้เส้นพุ่งพุ่งไปขัดกับเส้นยืน และใช้พืมดันให้เส้นพุ่งอัดเรียงกันแน่น แล้วใช้เท้าเหยียบไม้เหยียบให้ตะกอลเส้นยืนสลับขึ้นลง และพุ่งกระสวยกลับไปกลับมาขัดกับเส้นยืน หลังจากทีพุ่งเส้นพุ่งไปมา และใช้พืมดันให้เส้นพุ่งแน่นหลาย ๆ ครั้ง ก็จะได้ผ้าทอเป็นผืน แล้วนำไปแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ ต่อไป

2. แนวคิดเกี่ยวกับต้นทุน

ต้นทุน หมายถึง ทรัพยากรที่ต้องเสียไปเพื่อให้ได้มาซึ่งประโยชน์ในรูปของสินทรัพย์หรือบริการและจะใช้ประโยชน์ในอนาคตโดยวัดเป็นหน่วยเงินตรา ซึ่งจำแนกประเภทต้นทุนตามส่วนประกอบของต้นทุนที่ใช้ในการผลิตสินค้าหรือผลิตภัณฑ์แต่ละชนิด (Cost of a Manufactured

Product) จะประกอบด้วยวัตถุดิบทางตรง ค่าแรงงานทางตรง และค่าใช้จ่ายการผลิต ซึ่งถ้าพิจารณาในด้านทรัพยากรที่เป็นส่วนประกอบของสินค้า (Monvika Phadoongsitthi. 2559) ดังนี้

2.1 วัตถุดิบ (Materials) วัตถุดิบนับว่าเป็นส่วนประกอบสำคัญของการผลิตสินค้าหรือผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปโดยทั่วไป ซึ่งต้นทุนที่เกี่ยวกับการใช้วัตถุดิบในการผลิตสินค้าอาจจะถูกแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ ได้แก่

1) วัตถุดิบทางตรง (Direct materials) หมายถึง วัตถุดิบหลักที่ใช้ในการผลิต และสามารถระบุได้อย่างชัดเจนว่าใช้ในการผลิตสินค้าชนิดใดชนิดหนึ่งในปริมาณและต้นทุนเท่าใด รวมทั้งจัดเป็นวัตถุดิบส่วนใหญ่ที่ใช้ในการผลิตสินค้าชนิดนั้น ๆ เช่น ไม้แปรรูปจัดเป็นวัตถุดิบทางตรงของการผลิตเฟอร์นิเจอร์ ผ้าที่ใช้ในอุตสาหกรรมเสื้อผ้า ยางดิบที่ใช้ในการผลิตยางรถยนต์ แร่เหล็กที่ใช้ในอุตสาหกรรมถลุงเหล็ก กระดาษที่ใช้ในธุรกิจสิ่งพิมพ์ เป็นต้น

2) วัตถุดิบทางอ้อม (Indirect materials) หมายถึง วัตถุดิบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องโดยทางอ้อมกับการผลิตสินค้า แต่ไม่ใช่วัตถุดิบหลักหรือวัตถุดิบส่วนใหญ่ เช่น ตะปู กาว กระดาษทรายที่ใช้เป็นส่วนประกอบของการทำเครื่องหนังหรือเฟอร์นิเจอร์ น้ำมันหล่อลื่นเครื่องจักร เส้นด้ายที่ใช้ในการตัดเย็บเสื้อผ้า เป็นต้น โดยปกติแล้ว วัตถุดิบทางอ้อมอาจจะถูกเรียกว่าวัสดุโรงงานซึ่งจะถือเป็นค่าใช้จ่ายการผลิตชนิดหนึ่ง

2.2 ค่าแรงงาน (Labor) ค่าแรงงาน หมายถึง ค่าจ้างหรือผลตอบแทนที่จ่ายให้แก่ลูกจ้างหรือคนงานที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการผลิตสินค้า โดยปกติแล้วค่าแรงงานจะถูกแบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ ค่าแรงงานทางตรง (Direct labor) และค่าแรงงานทางอ้อม (Indirect labor)

1) ค่าแรงงานทางตรง (Direct labor) หมายถึง ค่าแรงงานต่าง ๆ ที่จ่ายให้แก่คนงานหรือลูกจ้างที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการผลิตสินค้าสำเร็จรูปโดยตรง รวมทั้งเป็นค่าแรงงานที่มีจำนวนมากเมื่อเทียบกับค่าแรงงานทางอ้อมในการผลิตสินค้าหน่วยหนึ่ง ๆ และจัดเป็นค่าแรงงานส่วนสำคัญในการแปรรูปวัตถุดิบให้เป็นสินค้าสำเร็จรูป เช่น คนงานที่ทำงานเกี่ยวกับการควบคุมเครื่องจักรที่ใช้ในการผลิตก็ควรถือเป็นแรงงานทางตรง พนักงานในสายการประกอบ เป็นต้น

2) ค่าแรงงานทางอ้อม (Indirect labor) หมายถึง ค่าแรงงานที่ไม่เกี่ยวข้องกับค่าแรงงานทางตรงที่ใช้ในการผลิตสินค้า เช่น เงินเดือนผู้ควบคุมโรงงาน เงินเดือนพนักงานทำความสะอาดเครื่องจักร และโรงงาน พนักงานตรวจสอบคุณภาพ ช่างซ่อมบำรุง ตลอดจนต้นทุนที่เกี่ยวข้องกับคนงาน

เช่น ค่าภาษีที่ออกให้ลูกจ้าง สวัสดิการต่าง ๆ เป็นต้น ซึ่งค่าแรงงานทางอ้อมเหล่านี้จะถือเป็นส่วนหนึ่งของค่าใช้จ่ายการผลิต

2.3 ค่าใช้จ่ายการผลิต (Manufacturing Overhead) หมายถึง ค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการผลิตสินค้า ที่นอกเหนือจากวัตถุดิบทางตรง ค่าแรงงานทางตรง เช่น วัตถุดิบทางอ้อม ค่าแรงงานทางอ้อม ค่าใช้จ่ายในการผลิตทางอ้อมอื่น ๆ ได้แก่ ค่าน้ำ ค่าไฟ ค่าเช่า ค่าเสื่อมราคา ค่าประกันภัย ค่าภาษี เป็นต้น แต่อย่างไรก็ตามค่าใช้จ่ายเหล่านี้ก็ต้องเป็นค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวกับการดำเนินการผลิตในเท่านั้น ไม่รวมถึงเงินเดือน ค่าเช่า ค่าไฟฟ้า ค่าเสื่อมราคา ที่เกิดขึ้นจากการดำเนินงานในสำนักงาน ดังนั้นค่าใช้จ่ายการผลิตจึงถือเป็นที่ยรวมของค่าใช้จ่ายในการผลิตทางอ้อมต่าง ๆ (Cost pool of indirect manufacturing costs)

นอกจากต้นทุนในการผลิตแล้ว ยังมีต้นทุนในส่วนของการขายและการบริหาร ที่จะเป็นต้นทุนที่เกิดจากการดำเนินงาน เพื่อให้กิจการบรรลุเป้าหมายของการทำรายได้ตามที่กิจการกำหนดไว้ ที่กิจการจะต้องนำมาคำนวณในการวัดผลการดำเนินงานของกิจการเพื่อให้ทราบกำไรของกิจการ

ระเบียบวิธีการวิจัย

ประชากรกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ กลุ่มผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือ บ้านเหล่าใหญ่ ตำบลเหล่าใหญ่ อําเภอ กุฉินารายณ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ จำนวน 3 กลุ่ม ดังนี้ (1) กลุ่มสตรีผลิตผ้าฝ้ายทอมือ หมู่ที่ 1 (2) กลุ่มสตรีทอผ้าพื้นเมือง หมู่ที่ 7 และ (3) กลุ่มทอผ้าพื้นเมืองแปรรูปหมู่ที่ 8

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสำรวจข้อมูลต้นทุนและกำไร โดยใช้หลักการวิเคราะห์ข้อมูลตามหลักการบัญชีที่รับรองโดยทั่วไปและหลักการบัญชีบริหารในการวิเคราะห์ข้อมูลต้นทุน รายได้และกำไร ที่เกิดจากการดำเนินงานของกลุ่มผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลเชิงปริมาณใช้วิธีการวิเคราะห์ด้วยสถิติพื้นฐาน ส่วนข้อมูลเชิงคุณภาพใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) แล้วนำเสนอเชิงพรรณนาความ

ผลการวิจัย

กลุ่มผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ต้นทุนและกำไร ของกลุ่มทอผ้า 3 กลุ่ม ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ข้อมูลเกี่ยวกับมูลค่าสินทรัพย์ ค่าเสื่อมราคา สินทรัพย์รวม หนี้สินรวม และส่วนของผู้เจ้าของ

ตารางที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับมูลค่าสินทรัพย์ ค่าเสื่อมราคา สินทรัพย์รวม หนี้สินรวม และส่วนของผู้เจ้าของ

สินทรัพย์ที่ใช้ในการผลิต	กลุ่มสตรีผลิตผ้า ฝ้ายทอมือ	กลุ่มสตรีทอผ้า พื้นเมือง	กลุ่มทอผ้าพื้นเมือง แปรรูป
1. ยานพาหนะ			
ราคา	700,000	800,000	45,000
อายุการใช้งาน	10	10	10
ค่าเสื่อมราคา*	70,000	80,000	4,500
2. ที่			
ราคา	5,500	-	5,200
อายุการใช้งาน	20	-	20
ค่าเสื่อม/ปี	275	-	260
3. ฟืม			
ราคา	1,200	-	1,000
อายุการใช้งาน	10	-	10
ค่าเสื่อม/ปี	120	-	100
4. ฝื่อ			
ราคา	800	-	600
อายุการใช้งาน	10	-	10
ค่าเสื่อม/ปี	80	-	60
5. กระสวย			
ราคา	100	-	120
อายุการใช้งาน	5	-	5
ค่าเสื่อม/ปี	20	-	24
6. หลา			
ราคา	400	-	350
อายุการใช้งาน	5	-	5

สินทรัพย์ที่ใช้ในการผลิต	กลุ่มสตรีผลิตผ้า ฝ้ายทอมือ	กลุ่มสตรีทอผ้า พื้นเมือง	กลุ่มทอผ้าพื้นเมือง แปรรูป
ค่าเสื่อม/ปี	80	-	70
7. หลอด			
ราคา	30	-	40
อายุการใช้งาน	2	-	2
ค่าเสื่อม/ปี	15	-	20
8. กง			
ราคา	200	-	100
อายุการใช้งาน	5	-	5
ค่าเสื่อม/ปี	40	-	20
9. บันไดลิง			
ราคา	500	-	-
อายุการใช้งาน	5	-	-
ค่าเสื่อม/ปี	100	-	-
10. เครื่องจักร			
ราคา	120,000	12,000	12,000
อายุการใช้งาน	10	10	10
ค่าเสื่อม/ปี	12,000	1,200	1,200
รวม ค่าเสื่อมราคา	12,730	12,000	12,574
รวมมูลค่าสินทรัพย์	828,830	920,000	172,510
หนี้สินรวม	100,000	120,000	80,000
ส่วนของผู้ถือหุ้น	728,830	800,000	92,510

*หมายเหตุ ค่าเสื่อมราคาครถยนต์ให้เป็นค่าใช้จ่ายในการบริหาร

2. ค่าวัตถุดิบ

ตารางที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับค่าวัตถุดิบในการผลิต ของกลุ่มทอผ้า

รายการ	กลุ่มสตรีผลิตผ้าฝ้ายทอมือ			กลุ่มสตรีทอผ้าพื้นเมือง			กลุ่มทอผ้าพื้นเมืองแปรรูป		
	จำนวน หน่วย	ราคา/ หน่วย	รวม	จำนวน หน่วย	ราคา/ หน่วย	รวม	จำนวน หน่วย	ราคา/ หน่วย	รวม
1. เส้นไหม สำเร็จ	2,000	150	300,00	2,500	150	375,00	1,500	150	225,000
2. กระตุ้ม มะพร้าว	1,500	2	3,000	-	-	-	200	2	400
รวม			303,000			375,000			225,400

หมายเหตุ : จำนวนหน่วยที่ใช้ต่อปี

3) ข้อมูลเกี่ยวกับค่าแรงงานในการผลิต ของกลุ่มทอผ้า

ตารางที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับค่าแรงงานในการผลิต ของกลุ่มทอผ้า

รายการ	กลุ่มสตรีผลิตผ้าฝ้ายทอมือ			กลุ่มสตรีทอผ้าพื้นเมือง			กลุ่มทอผ้าพื้นเมืองแปรรูป		
	จำนวน หน่วย	ราคา/ หน่วย	จำนวน เงินรวม	จำนวน หน่วย	ราคา/ หน่วย	จำนวน เงินรวม	จำนวน หน่วย	ราคา/ หน่วย	จำนวน เงินรวม
1. ค่าแรงงาน ในการสืบ หูก	8	900	7,200	8	900	7,200			
2. ค่าแรงงาน ในการทอ ผ้า	1,440	80	115,200	2,000	80	160,000	800	80	64,000
3. ค่าแรงงาน	364	400	145,600	282	400	112,800	250	400	100,000

รายการ	กลุ่มสตรีผลิตผ้าฝ้ายทอมือ			กลุ่มสตรีทอผ้าพื้นเมือง			กลุ่มทอผ้าพื้นเมืองแปรรูป		
	จำนวน หน่วย	ราคา/ หน่วย	จำนวน เงินรวม	จำนวน หน่วย	ราคา/ หน่วย	จำนวน เงินรวม	จำนวน หน่วย	ราคา/ หน่วย	จำนวน เงินรวม
ในการปัก (แขนสั้น)									
4. ค่าแรงงาน ในการปัก (แขนยาว)	170	500	85,000	192	500	96,000	150	500	75,000
5. ค่าแรงงาน ในการเย็บ	534	100	53,400	474	100	47,400	400	100	40,000
รวม			406,400			423,400			279,000

4. ข้อมูลเกี่ยวกับ ค่าใช้จ่ายการผลิตของกลุ่มทอผ้า

ตารางที่ 4 ข้อมูลเกี่ยวกับ ค่าใช้จ่ายการผลิตของกลุ่มทอผ้า

รายการ (จำนวนหน่วยที่ใช้/ ปี)	กลุ่มสตรีผลิตผ้าฝ้ายทอมือ			กลุ่มสตรีทอผ้าพื้นเมือง			กลุ่มทอผ้าพื้นเมืองแปรรูป		
	จำนวน หน่วย	ราคา/ หน่วย	รวม	จำนวน หน่วย	ราคา/ หน่วย	รวม	จำนวน หน่วย	ราคา/ หน่วย	รวม
1. ค่าวัสดุ (ทางอ้อม)									
-ด้าย	500	15	7,500	462	7	3,234	40	60	2,400
-เข็ม	100	2	200	50	15	750	30	10	300
-เข็มหมุด	3	20	60	1	20	20			
-กรรไกร	40	30	1,200	2	50	100	2	45	90
-สายวัด	3	10	30	2	45	90	3	50	150
-ดินสอดสี	17	10	170	2	30	60	2	40	80
-ถุงพลาสติก	20	20	400				5	25	125
2. น้ำมันหล่อลื่น			40			50			60
3. ค่าน้ำ			120			150			200

รายการ (จำนวนหน่วยที่ใช้/ ปี)	กลุ่มสตรีผลิตผ้าฝ้ายทอมือ			กลุ่มสตรีทอผ้าพื้นเมือง			กลุ่มทอผ้าพื้นเมืองแปรรูป		
	จำนวน หน่วย	ราคา/ หน่วย	รวม	จำนวน หน่วย	ราคา/ หน่วย	รวม	จำนวน หน่วย	ราคา/ หน่วย	รวม
4. ค่าไฟ			3,000			3,200			3,500
5. ค่าเสื่อมราคา*			12,730			12,000			12,574
รวม			25,450			19,654			19,479

5. สรุปข้อมูลต้นทุนในการผลิต ของการทอผ้าฝ้าย

ตารางที่ 5 สรุปค่าวัตถุดิบ ค่าแรงงาน และค่าใช้จ่ายในการผลิต

รายการ	กลุ่มสตรี ผลิตผ้าฝ้ายทอมือ	กลุ่มสตรีทอผ้า พื้นเมือง	กลุ่มทอผ้า พื้นเมืองแปรรูป
	จำนวนเงิน	จำนวนเงิน	จำนวนเงิน
1. ค่าวัตถุดิบ	303,000	375,000	225,400
2. ค่าแรงงาน	406,400	423,400	279,000
3. ค่าใช้จ่ายในการผลิต	25,450	19,654	19,479
รวม	734,850	818,054	523,879

จากตารางที่ 5 พบว่า กลุ่มสตรีผลิตผ้าฝ้ายทอมือ มีต้นทุนการผลิตรวม จำนวน 734,850 บาท โดยแยกเป็น ค่าวัตถุดิบ 303,000 บาท ค่าแรงงาน 406,400 บาท ค่าใช้จ่ายการผลิต 25,450 บาท กลุ่มสตรีทอผ้าพื้นเมือง ต้นทุนการผลิต 818,054 บาท โดยแยกเป็น ค่าวัตถุดิบ 375,000 บาท ค่าแรงงาน 23,400 บาท ค่าใช้จ่ายการผลิต 19,654 บาท และกลุ่มสตรีทอผ้าพื้นเมือง มีต้นทุนการผลิต 523,879 บาท โดยแยกเป็น ค่าวัตถุดิบ 225,400 บาท ค่าแรงงาน 279,000 บาท และค่าใช้จ่ายการผลิต 19,479

6. สรุปข้อมูลต้นทุนในการขายและบริหารของการทอผ้าฝ้าย

ตารางที่ 6 สรุปต้นทุนในการขายและบริหารของการทอผ้าฝ้าย

รายการ	กลุ่มสตรี ผลิตผ้าฝ้ายทอมือ	กลุ่มสตรีทอผ้า พื้นเมือง	กลุ่มทอผ้า พื้นเมืองแปรรูป
	จำนวนเงิน	จำนวนเงิน	จำนวนเงิน
1. ค่าเช่าหน้าร้าน	-	3,000	-
2. ค่าขนส่ง	-	500	-
3. ค่าบรรจุภัณฑ์	43	1,000	-
4. ค่าโฆษณา	1,500	1,000	-
5. ค่าใช้จ่ายในการออกร้าน	-	3,000	-
6. ค่าโทรศัพท์	3,600	3,600	3,600
7. ค่าฟ่อน	350	350	350
8. ค่าตู้โชว์สินค้า	5,500	5,500	5,500
9. ค่าไม้แขวนเสื้อ	100	100	100
10. ค่าราวตากผ้า	150	150	150
11. ค่าเสื่อมราคารถยนต์*	70,000	80,000	4,500
รวม	31,243	48,200	29,700

7. รายได้ของกลุ่มของการทอผ้าฝ้าย

7.1. รายได้กลุ่มทอผ้า กลุ่มสตรีผลิตผ้าฝ้ายทอมือ

ตารางที่ 7 รายได้ กลุ่มกลุ่มสตรีผลิตผ้าฝ้ายทอมือ

รายได้ กลุ่มสตรีผลิตผ้า ฝ้ายทอมือ	ขายปลีก			ขายส่ง			ยอดขายรวม
	จำนวน	ราคา	รวม	จำนวน	ราคา	รวม	
1. เสื้อ	766	900	689,400	700	850	595,000	1,284,400
2. ผ้าถุง	300	600	180,000				180,000
3. ผ้าคลุมไหล่	100	500	50,000				50,000

รายได้ กลุ่มสตรีผลิตผ้า ฝ้ายทอมือ	ขายปลีก			ขายส่ง			ยอดขายรวม
	จำนวน	ราคา	รวม	จำนวน	ราคา	รวม	
4. ผ้าสไบ	100	500	50,000				50,000
5. กระเป๋า	50	250	12,500				12,500
ยอดขายรวม			981,900			595,000	1,576,900

7.2. รายได้กลุ่มทอผ้า กลุ่มสตรีทอผ้าพื้นเมือง

ตารางที่ 8 รายได้ กลุ่มสตรีผลิตผ้าพื้นเมือง

รายได้ กลุ่มสตรีทอผ้า พื้นเมือง	ขายปลีก			ขายส่ง			ยอดขายรวม
	จำนวน	ราคา	รวม	จำนวน	ราคา	รวม	
1. เสื้อ	400	1,000	400,000	300	900	270,000	670,000
2. ผ้าถุง	700	700	490,000	70	650	45,500	535,500
3. ผ้าคลุมไหล่	200	120	24,000	300	80	24,000	48,000
4. ผ้าสไบ	50	700	35,000	60	500	30,000	65,000
5. กระเป๋า	20	300	6,000	30	250	7,500	13,500
6. ผ้าขาม้า	400	100	40,000	400	80	32,000	72,000
ยอดขายรวม			995,000			409,000	1,404,000

7.3. รายได้กลุ่มทอผ้า กลุ่มสตรีทอผ้าพื้นเมืองแปรรูป

ตารางที่ 9 รายได้ กลุ่มสตรีทอผ้าพื้นเมืองแปรรูป

รายได้ กลุ่มสตรีทอผ้า พื้นเมือง	ขายปลีก			ขายส่ง			ยอดขายรวม
	จำนวน	ราคา	รวม	จำนวน	ราคา	รวม	
1. เสื้อ	300	1,000	300,000	200	1,000	200,000	500,000
2. ผ้าสไบ	100	80	8,000	80	75	6,000	14,000
3. ผ้าสี่เขา	340	150	51,000	340	130	44,200	95,200
4. พวงกุญแจ	50	25	1,250	60	25	1,500	2,750
ยอดขายรวม			360,250			251,700	611,950

สรุปรายได้ของกลุ่มทอผ้า จากตารางที่ 7-9 พบว่า กลุ่มสตรีผลิตผ้าฝ้ายทอมือ มีรายได้สูงสุด จำนวน 1,576,900 บาท รองลงมา กลุ่มสตรีทอผ้าพื้นเมือง จำนวน 1,404,000 และกลุ่มสตรีทอผ้าพื้นเมือง จำนวน 611,950 บาท

8. สรุปผลการดำเนินงาน

ตารางที่ 10 แสดงผลการดำเนินงาน กำไรสุทธิและอัตรากำไรสุทธิ

รายการ	กลุ่มสตรี ผลิตผ้าฝ้ายทอมือ	กลุ่มสตรีทอผ้า พื้นเมือง	กลุ่มทอผ้า พื้นเมืองแปรรูป
ยอดขายรวม	1,576,900	1,404,000	611,950
หัก ต้นทุนในการผลิต	734,850	818,054	523,879
กำไรขั้นต้น	842,050	585,946	88,071
หัก ค่าใช้จ่ายในการขาย/บริหาร	31,243	48,200	29,700
กำไรสุทธิ	810,807	537,746	58,371
อัตรากำไรสุทธิ	51.00%	38.30%	9.54%

จากตารางที่ 10 พบว่า กลุ่มสตรีผลิตผ้าฝ้ายทอมือ มีอัตรากำไรสุทธิ สูงสุดอยู่ที่ 51.42% รองลงมา กลุ่มสตรีทอผ้าพื้นเมือง มีอัตรากำไรสุทธิ 38.30% และกลุ่มทอผ้าพื้นเมืองแปรรูป อัตรากำไรสุทธิ 9.54%

อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ต้นทุนและกำไรจากการผลิตผ้าฝ้ายทอมือ ของ กลุ่มสตรีผลิตผ้าฝ้ายทอมือ หมู่ที่ 1 กลุ่มสตรีทอผ้าพื้นเมือง หมู่ที่ 7 และกลุ่มทอผ้าพื้นเมืองแปรรูปหมู่ที่ 8 บ้านเหล่าใหญ่ ตำบลเหล่าใหญ่ อำเภอภูผินารายณ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ พบว่า 1) กลุ่มสตรีผลิตผ้าฝ้ายทอมือ มียอดขาย 1,576,900 บาท ต้นทุนการผลิต 734,850 บาท โดยแยกเป็น ค่าวัตถุดิบ 303,000 บาท ค่าแรงงาน 406,400 บาท ค่าใช้จ่ายการผลิต 25,450 บาท และค่าใช้จ่ายในการขายและบริหาร 31,243 บาท มีกำไรสุทธิ 810,807 บาท และอัตรากำไรสุทธิ 51.00% 2) กลุ่มสตรีทอผ้าพื้นเมือง มียอดขาย 1,404,000 บาท ต้นทุนการผลิต 818,054 บาท โดยแยกเป็น ค่าวัตถุดิบ 375,000 บาท ค่าแรงงาน 423,400 บาท ค่าใช้จ่ายการผลิต 19,654 บาท และค่าใช้จ่ายในการขายและบริหาร 48,200 บาท กำไรสุทธิ 537,746 บาท อัตรากำไรสุทธิ 38.30% 3) กลุ่มสตรีทอผ้าพื้นเมือง มียอดขาย 611,950 บาท ต้นทุนการผลิต 523,879 บาท โดยแยกเป็น ค่าวัตถุดิบ 225,400 บาท ค่าแรงงาน 279,000 บาท และค่าใช้จ่ายการผลิต 19,479 บาท ค่าใช้จ่ายในการขายและบริหาร 29,700 บาท มีกำไรสุทธิ 58,371 บาท และอัตรากำไรสุทธิ 9.54% ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Narumon Wongsuwan (2018) ที่ได้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการวิเคราะห์ต้นทุนและผลตอบแทนผลิตภัณฑ์ผ้าไหมของแหล่งท่องเที่ยว โดยชุมชนบ้านโคกเมือง ตำบลจรเข้มาก อำเภอประโคนชัย จังหวัดบุรีรัมย์ โดยเฉลี่ยมีต้นทุนรวมจากการทอผ้าไหมต่อปี จำนวน 102,265 บาท โดยแยกเป็นค่าวัตถุดิบ จำนวน 25,038 บาท ค่าแรงงาน จำนวน 74,286.67 บาท ค่าใช้จ่ายในการผลิต จำนวน 1,215 บาท และค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน จำนวน 1,725 บาท กลุ่มทอผ้าไหมบ้านโคกเมือง มีรายได้จากการขาย จำนวน 6,600,000 บาท และมีต้นทุนการผลิต จำนวน 3,016,190 บาท คิดเป็นกำไรขั้นต้น จำนวน 3,583,810 บาท คิดเป็นอัตรากำไรขั้นต้น 54.30% คิดเป็นกำไรสุทธิ จำนวน 3,532,050 บาท คิดเป็นอัตรากำไรสุทธิ 53.52% และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Pimpisith Srimaneesawad and Supattra Rakkansil (2018) พบว่า การวิเคราะห์ต้นทุนและผลตอบแทนจากการทอผ้าขึ้นตีนแดงด้วยเส้นด้ายประดิษฐ์ ของชุมชนบ้านคูบอน ตำบลคูเมือง อำเภอคูเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ มีต้นทุนรวมเฉลี่ย/ปี ทั้งหมดจำนวน 10,904 บาท ประกอบด้วย วัตถุดิบจำนวน 8,012 บาท ค่าแรงงาน จำนวน 1,390 บาท ค่าใช้จ่ายในการผลิต จำนวน 61 บาท และค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน จำนวน 1,440 บาท

ข้อเสนอแนะ

1. ควรศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการวิเคราะห์ต้นทุนในการผลิตผ้าฝ้ายทอมือเพื่อผลตอบแทนของผู้ผลิตผ้าฝ้ายทอมือ
2. ควรศึกษากระบวนการสร้างความร่วมมือในการวิเคราะห์ต้นทุนและผลตอบแทนเพื่อประสิทธิภาพในการตัดสินใจ

เอกสารอ้างอิง

- Kunteera Arsasri. (2018) *Cost Accounting 1*. 7th edition, Maha Sarakham: Educate.
- Monvika Phadoongsitthi. (2559). *Cost Accounting*. 7th edition, Bangkok: Physics Center Publisher. [In Thai].
- Narumon Wongsuwan (2018) The Analysis of cost and benefit of silk products of the tourist attractions at Ban Khok Mao community, Chorakhe Mak Sub-district, Prakhonchai District, Buriram province. *The 2nd National and International Research Conference 2018 : NIRC II 2018*. Buriram Rajabhat University. [In Thai].
- Pimpisith Srimaneesawad and Supattra Rakkarnsil (2018). “Cost and Return Analysis of Weaving Sin Teen Daeng Mudmee Silk with Ant Egg-Patterned Thread Invented of Khu Bon Community, Khu Mueang Sub - district, Khu Mueang District, Buriram Province”. *Journal of Research and Development, Buriram Rajabhat University*, 13 (1) : January-June 2018. [In Thai].
- Post Today. (2018). *Foundations shocked the Thai economy plummeting*. [Online] [https : //www.posttoday.com](https://www.posttoday.com). [22 November 2018]. [In Thai].
- ThaiTambon.com. (2018) *Baan Yai Yai Weaving Group*. [Online] [http : //www.thaitambon.com/shop/](http://www.thaitambon.com/shop/) [22 November 2018]. [In Thai].